

Σιμωνίδης

Λυρικός και ελεγειακός ποιητής

Βίος	Γεννήθηκε στην Κέα (Τζια) κατά το πρώτο μισό του έκτου αιώνα και πέθανε στη Σικελία στο πρώτο μισό του πέμπτου (557/6 - 468). Κατά τη μακρά περίοδο της ζωής του, ταξίδεψε πολύ και διέμεινε στις αυλές των Πεισιστρατιδών στην Αθήνα, των Σκοπαδών στη Θεσσαλία και του Ιέρωνα στις Συρακούσες.
Τόπος	Η εποχή της ακμής του ήταν η δεκαετία του 490 στην Αθήνα, όπου του ζητήθηκε να συνθέσει επιγράμματα για τους Περσικούς πολέμους, και τόσο ευδοκίμησε, ώστε νίκησε και τον Αισχύλο σε διαγωνισμό επιγράμματος για τους πεσόντες του Μαραθώνα.
Χρόνος	
Γλώσσα	Σε γλώσσα <u>Ιωνική</u> συνέθεσε έργα: (α) Λυρικά (ύμνους, παιάνες, διθυράμβους, εγκώμια, επινίκια, θρήνους, σκόλια), (β) Ελεγείες, (γ) Επιγράμματα.
Έργο	

Η παροιμιώδης έκφραση «*πιο λυπηρό κι από τα δάκρυα του Σιμωνίδη*» (από στίχο του Ρωμαίου ποιητή Κάτουλλου) αντανακλά τη φήμη των θρήνων του και τη δύναμη του πάθους του. Στην ικανότητά του να παρουσιάζει βασικές ανθρώπινες καταστάσεις με συγκινητική απλότητα οφείλει την επιτυχία του ως συνθέτη επιταφίων επιγραμμάτων. Χάρη σ' αυτόν, επίσης, η επινίκια ωδή πραγματώνεται ως λογοτεχνικό είδος, μολονότι αρκετά διαφοροποιημένο από τον πινδαρικό επινίκιο.

Στα ηρωικά απόλυτα της αριστοκρατικής παράδοσης (πλούτο, τιμή, ανδρεία στη μάχη) ο Σιμωνίδης αντιπαρατάσσει την αβεβαιότητα της τύχης, το εύθραυστο της ζωής των θνητών και τη σημασία της ανθρώπινης πρόθεσης.

29. ἄνθρωπος ἐὼν (6 D, 355P)

ἄνθρωπος ἐὼν μὴ ποτε φάσῃς ὅ τι γίνεται αὐρίον,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον ὅσσον χρόνον ἔσσεται·
ὠκεῖα γὰρ οὐδὲ τανυπτερύγου μύιας
οὕτως ἅ μεταστάσας.

Εἶσαι ἄνθρωπος, και γι' αὐτό ποτέ μην πεις τι μέλλει αὐρίο
να συμβεῖ, μήτε να προβλέψεις, σαν δεις κανέναν να ευτυχεῖ,
πόσον καιρό θα κρατήσῃ αὐτό. Γιατί τόσο γοργό σαν την
ἀλλαγὴ τῆς μοίρας δεν εἶναι οὔτε το φτερούγισμα τῆς
μακρόπτερης μύγας.

INK

Ἄνθρωπος ὄντας μην εἰπείς ποτέ σου το τι αὐρίο
Γίνεται, μήτε κι αν ιδείς ευτυχισμένον ἄντρα
να εἰπείς πόσον καιρό θε νά ἴναι τέτοιος.
Γιατί το ἀλλαγμα γλήγορο τόσο δεν εἶναι μήτε
Τῆς μύγας τῆς γοργοπετούσας.

H. Βουτιερίδης

Λεξιλόγιο

1. ἐὼν (επικό) = ὢν
1. ἄνθρωπος ἐὼν = εσύ που εἶσαι ἄνθρωπος
2. ὅσσον...ἔσσεται
εξαρτάται ἀπὸ το μὴ ... φάσῃς
2. ὅσσον
ὅσσοι, -η, -ον (επικός και ἰωνικός τύπος) = ὅσοι, -η, -ον
2. ἔσσεται (επικός τύπος) = ἔσται
3. ὠκεῖα
ὠκύς, ὠκεῖα, ὠκύ = ταχύς, γρήγορος

3. τανυπτερύγου

τανυπτέρυγος, -ύγου (μεταπλαστικός τύπος) = τανυπτέρυξ, -υγος (ομηρικός τύπος) = γοργοπτέρυγος, αυτός που έχει μακριές φτερούγες.

Το επίθετο δηλώνει την ταχύτητα που δημιουργείται με την κίνηση των φτερών.

4. ἄ = ἦ

4. μετάστασις, ἦ = μετακίνηση, μεταβολή

30. ἀνθρώπων ὀλίγον (9 D, 354P)

ἀνθρώπων ὀλίγον μὲν
κάρτος, ἄπρακτοι δὲ μεληδόνες,
αἰῶνι δ' ἐν παύρῳι πόνος ἀμφὶ πόνῳι·
ὁ δ' ἄφυκτος ὁμῶς ἐπικρέμαται θάνατος·
5 κείνου γὰρ ἴσον λάχον μέρος οἷ τ' ἀγαθοί
ὅστις τε καχός.

Των ανθρώπων λιγοστή η δύναμη κι άκαρπο ό,τι φροντίζουν πιο πολύ· στη σύντομη ζωή τους η μια στεναχώρια ακολουθεί την άλλη. Αναπόδραστος ο θάνατος ζυγιάζεται από πάνω τους χωρίς διάκριση· ευγενείς και ταπεινοί, όλοι έχουν μπροστά τους την ίδια μοίρα.

INK

Λιγοστή των ανθρώπων η δύναμη
Κι ανωφέλετες είναι οι φροντίδες τους·
Μες στη λίγη ζωή λύπη πάνω στη λύπη.
Κι ο ανεξέφευγος θάνατος κρέμεται
Πάνω σ' όλους παρόμοια· τι επήρανε
Κι οι καλοί κι οι κακοί μερίδιο ίσο από κείνον.

Η. Βουτιερίδης

Λεξιλόγιο

1. **άνθρώπων**

ανήκει και στο **κάρτος** και στο **μεληδόνες**.

1. **ὀλίγον**

εννοείται ἐστί

2. **κάρτος**, -εος, τό (επικός τύπος) = κράτος = ισχύς, δύναμη

2. **ἄπρακτοι**· εννοείται εἰσίν

ἄπρακτος, ον = απραγματοποίητος, μάταιος, που δεν μπορεί ναπραγματοποιηθεί.

2. **μεληδόνες**

μεληδών, ἡ = μελεδώνη (μελεδαίνω) = φροντίδα, σκέψη

Η λέξη μοναδική εδῶ.

3. **αἰῶνι**

αἰών, -ῶνος: Η λέξη -ἤδη ομηρική- αρσενικού και θηλυκού γένους, σημαίνει: χρόνος βίου, ζωή.

3. **παύρω**

παῦρος, -ον (ομηρικός τύπος) = μικρός, ολίγος, βραχύς, σύντομος

3. **πόνος ἀμφί πόνω**

(εννοείται γίγνεται)

πόνος πάνω στον πόνο

Η λέξη πόνος είναι ομηρική· δήλωνε αρχικά τον κόπο της μάχης, έπειτα το σωματικό μόχθο και – ευρύτερα - τα επακόλουθα του κόπου: δυστυχία, πόνο, άλγος.

Η πρόθεση ἀμφί + δοτική ισοδυναμεί με ἐπί + δοτική ή και με απλή δοτική.

4. **ἄφυκτος**, -ον (από το φεύγω) = αναπόφευκτος

4. **ὁμῶς ἐπικρέματα**

επίκειται απειλητικά σε όλους ανεξαιρέτως.

5. **κείνου**· εννοείται του θανάτου

5. **λάχον** (αναύξητος τύπος) = ἔλαχον (γνωμικός αόριστος)

31. ὅτε λάρνακι (13 D, 371P)

- ὅτε λάρνακι
ἐν δαιδαλέαι
ἄνεμός τε ἱμηνῆ πνέων
κινηθεῖσά τε λίμνα δειμάτι
5 ἔρειπεν, οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς
ἀμφί τε Περσεί βάλλε φίλαν χέρα
εἶπέν τ'· ὦ τέκος οἶον ἔχω πόνον·
σὺ δ' ἄωτεῖς, γαλαθηνῶι
δ' ἤθει κνωώσσεις
10 ἐν ἀτερπέι δούρατι χαλκεογόμφωι
ἔτι δὲ νυκτιλαμπεῖ,
κυανέωι δνόφωι ταθείς·
ἄχχαν δ' ὑπερθε τεᾶν κομᾶν
βαθειᾶν παριόντος
15 κύματος οὐκ ἀλέγεις, οὐδ' ἀνέμου
φθόγγον, πορφυρέαι
κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.
εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων
20 λεπτόν ὑπείχες οὔας.
κέλομαι δ', εὔδε βρέφος,
εὐδέτω δὲ πόντος, εὐδέτω δ' ἄμετρον κακόν·
μεταβουλία δέ τις φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
25 ὅττι δὲ θαρσαλέον ἔπος εὔχομαι
ἢ νόσφι δίκας,
σύγγνωθί μοι

Αυτή μέσα στην πλουμισμένη κασέλα, κι ο άνεμος έξω να λυσομανά, και η ταραγμένη θάλασσα και ο φόβος να τη ρίχνουν κάτω· γέμισαν δάκρυα τα μάγουλα της Δανάης· αγκάλιασε με το ένα χέρι τον Περσέα και του μίλησε: «γιε μου, τι συμφορά με βρήκε· κι εσύ γλυκοκοιμάσαι· αθώα αναπνέεις γερμένος πάνω στο πικρό αυτό ξύλο, το στεριωμένο με χαλκό που λάμπει στη νύχτα, στο βαθυγάλαζο σκοτάδι. Η βαθιά αλισάχνη του κύματος που περνά πάνω

από το μαλλάκι σου δεν σ' ενοχλεί, ή του ανέμου το βογγητό, τυλιγμένος όπως είσαι στον πορφυρό μανδύα σου, όμορφό μου πρόσωπο. Αν μπορούσες να κάνεις δικό σου τον έξω τρόμο, θα 'στρεφες το αυτάκι σου με προσοχή στα λόγια μου. Κοιμήσου, μωρό μου, σε παρακαλώ, και μακάρι να κοιμηθεί και το πέλαγος, να κοιμηθεί και το αμέτρητο κακό. Κι εσύ, Δία πατέρα, φανέρωσε μιαν αλλαγή στη βούλησή σου. Κι ως μου συχωρεθεί, αν είναι τολμηρή ή άδικη αυτή η προσευχή».

INK

Κι ως ο άνεμος δυνάμωνε κι η θάλασσα φουρτούνιαζε, τα γόνατά της λύθηκαν στο πλουμιστό σκαφίδι μέσα από το φόβο. Με υγρά απ' τα δάκρυα μάγουλα το χέρι της έβαλε γύρω απ' τον Περσέα και του 'πε: Για μου, βαρύ καημό που νιώθω ! Όμως εσύ κοιμάσαι ! Πα στ' άχαρα σανίδια αυτά η μικρούλα σου καρδιά γαλήνια υπνώνει. Ξαπλωμένο μου λάμπεις στο βαθύ σκοτάδι μέσα και στη νυχτιά τη χαλκοκαρφοπλούμιστη. Περνά του ανέμου ο βόγγος κι η άρμη του κυμάτου απ' τα μαλλιά σου απάνω, όμως εσύ, ως πλαγιάζει σε πορφυρά στρωσίδια το γλυκό σου πρόσωπο, έγνοια καμιά δεν έχεις ! Αν φοβόσουν τα φοβερά τρογύρα που μας ζώνουν, και στα δικά μου λόγια θα 'στηνες αυτή. Κοιμού, μωρό μου εσύ, μα ως κοιμηθεί κι η θάλασσα, ως κοιμηθεί και το κακό το αβάσταγο, και στο καλό ως το στρέψει η χάρη σου, πατέρα Δία ! Κι αν μου ξεφεύγει τώρα ξέθαρρος λόγος κι άδικος, συμπάθα με !

I. Θ. Κακριδής

Στο σκαλιστό κιβούρι εντός, μες στην πνοή τ' ανέμου και των κυμάτων μες στην άγρια ταραχή, με μάγουλα η Δανάη υγρά και φόβο στην ψυχή το βρέφος έσφιγγε και τού 'πε : Για μου, τι πόνον έχω ! μόν' εσύ γλυκά γλυκά ανασαίνεις βυζασταρούδι πού 'σαι, μου 'κανες νανά

μες στ' άχαρο χρυσόκαρφο κιβούρι της καημένης,
στην άλαμπη την νύκτα, μέσ στα σκοτεινά.
Για των ανέμων την ριπήν εσένα δεν σε νοιάζει,
που απάνω απ' τα μαλλάκια σου όλο και σφυρά,
κι ουδέ το προσωπάκι σου η άλμη το πειράζει,
γλυκογερμένο σε στρωσίδια πορφυρά.
Αλήθεια, αν απ' την θύελλα, μικρό μου, είχες δειλιάσει,
και στα δικά μου λόγια θα 'βαζες αυτί.
Κοιμού λοιπόν, μωρό μου ! μα... κ' η θάλασσα ας υπνάσει
κ' η άμετρή μας συφορά ας αναπαυτεί
Κάποια από σέναν αλλαγή, φως, Ύψιστε, ας προβάλει
παρηγοριά από σε, Κρονίδη μου, ας φανεί,
κι αν τύχει κ' είπα θαρρετό κανένα λόγο πάλι
ή κι άδικο, συχώρα με την ορφανή !

Σ. Μενάρδος

Λεξιλόγιο

1/2. **ότε**

Ο σύνδεσμος συνάπτεται στο εννοούμενο ρήμα.

1. **λάρνακι**

λάρναξ, -ακος, ή = ξύλινο κιβώτιο

2. **δαιδαλέα**

δαιδαλέος, -έα, -έον = καλοδουλεμένος, πεποικιλμένος

4. **λίμνα** = λίμνη, ή = θάλασσα (εδώ)

4. **δειμα**, δείματος, τό = δέος = φόβος, τρόμος

5. **ἔρειπεν**

ἐρείπω (ομηρικό) = α) καταρρίπτω, καταβάλλω· β) πέφτω

5. **ἀδιάντοισι**

ἀδιάντος, -ον (διαίνω) = άνυγρος, αμούσκευτος

5. οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς

με μουσκεμένα από τα δάκρυα μάτια
Σχήμα λιτότητας

6. βάλλε (αναύξητος τύπος) = ἔβαλλε

6. φίλαν = φίλην

όχι απλώς αγαπητή, όπως συχνά στον Όμηρο, αλλά με κτητική σημασία.

6. χέρα = χεῖρα

(ἡ χεῖρ, τῆς χειρός, τῆ χειρί, τὴν χεῖρα, ᾧ χεῖρ

αἱ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσί, τὰς χεῖρας, ᾧ χεῖρες)

8. ἄωτεῖς

ἄωτέω, -ῶ (επικός τύπος) = κοιμούμαι

8. γαλαθηνῶ

γαλαθηνός, -ή, -όν (γάλα + θάω) = τρυφερός, μικρός

Το επίθετο χαρακτηρίζει τα μικρά ζώα που θηλάζουν

9. κνώσσεις

κνώσω = κοιμούμαι βαθιά

10. ἄτερπέι

ἄτερπής, ἔς (τέρπω) = άχαρος

ἄτερπές δόρου = άχαρο ξύλο

10. δούρατι

δούρατι (επικό) = δόρατι

Το ουσιαστικό « δόρου» με τη σημασία ξύλο ήδη ομηρικό -από εδώ ξεκινά και η σημασία πλοίο.

Η λάρναξ ονομάζεται ἄτερπές δόρου(άχαρο ξύλο)· σχήμα μετωνυμίας.

10. χαλκεογόμφω

χαλκεόγομφος = καρφωμένος με χάλκινους γόμφους (καρφιά),

χαλκοκάρφωτος

Το επίθετο πρέπει να συνδεθεί με το δούρατι... τῷδε.

11. νυκτιλαμπεῖ

νυκτιλαμπής, -ές = αυτός που λάμπει μέσα στη νύχτα (σπάνιο,

διφορούμενο επίθετο)

12. **δνόφω**

δνόφος, ό = ζόφος, σκοτάδι

12. **ταθείς**: μετοχή του παθητικού αορίστου *ετάθην*

(τείνομαι, έτεινόμην, τενούμαι, ταθήσομαι, έτεινάμην, έτάθην, τέταμαι, έτετάμην)

13. **ἄχναν**

ἄχνα (δωρικός τύπος) = ἄχνη, ἦ = αφρός του κύματος, της θάλασσας
Η αιτιατική ἄχναν αντικείμενο στο οὐκ ἄλέγεις.

13. **τεᾶν** (δωρικός τύπος) = τεῶν = σῶν

13. **κομᾶν**

κομᾶν (δωρικός τύπος) = κομῶν
κόμη, ἦ = η χείτη

15. **ἄλέγεις**

ἄλέγω = ενδιαφέρομαι

14. **παριόντος / κύματος**

συνάπτεται στο ἄχναν

15. **άνέμου φθόγγον**

Συνάπτεται ως αντικείμενο στο ἄλέγεις.

16. **πορφυρέα** = πορφυρέη

πορφύρεος, -έη, -εον = πορφυροῦς, -ᾶ, -οῦν

17. **χλανίς**, -ίδος, ἦ = λεπτό μάτιο

17. **πρόσωπον καλόν**

όμορφο μου πρόσωπο

18. **τοι** (επικός τύπος) = σοι

Δηλαδή: “αν για σένα ήταν φοβερό αυτό που πράγματι ήταν φοβερό”.

Η απόδοση: « και κεν .../... οὔας »

19. **κεν**

κε(ν) (επικός και ιωνικός τύπος) = ἄν

20. ὑπεῖχες οὔαζ

ὑπέχω οὔαζ = προσέχω, ακούω

20. οὔαζ = οὔζ, ὠτός, τό = αὐτί

τὸ οὔζ, τοῦ ὠτός, τῷ ὠτί, τὸ οὔζ, - / τὰ ὄτα, τῶν ὠτων,
τοῖς ὠσί, τὰ ὄτα, ὡ ὄτα

20. λεπτόν

Ο χαρακτηρισμός λεπτόν οὔαζ αναφέρεται στην προσοχή και στη διάθεση κάποιου να ακούσει.

21. κέλομαι (επικός τύπος) = κελεύω = παρακαλώ

21. εὔδω

εὔδω = κοιμάμαι

23. μεταβουλία, ἦ = μεταβολή, αλλαγή, μεταστροφή του πεπρωμένου.

24. σέο

ἐκ σέο (ομηρικός τύπος) = ἐκ σοῦ = ἀπό σένα.

25. ὅττι (επικός τύπος) = ὅτι

25. θαρσαλέον

θαρσαλέος (επικός τύπος) = θαρραλέος, -α, -ον

25. ἔπος, -εος, τό (ομηρικός τύπος), = λόγος, λέξη.

26. νόσφι

νόσφι(ν) + γενική (επικό) = χωρίς

27. σύγγνωθί μοι

συγγιγνώσκω = συμφωνώ, καταλαβαίνω κάποιον, συμερίζομαι κάποιον, του αναγνωρίζω δίκαιο.

Σχόλια

Κατά τον αρχαίο κριτικό Κοϊντιλιανό, η πλέον εξέχουσα αρετή του Σιμωνίδη εντοπίζεται στην *πρόκληση οίκτου* (in commovenda miseratione), όπου κανένας αρχαίος ποιητής δεν συναγωνίζεται τον Κείο.

Η μελέτη του έργου καθεαυτού φανερώνει ότι το ισχυρότερο ίσως από τα τεχνικά μέσα του Σιμωνίδη ήταν το παιχνίδι με τα πολλά πρόσωπα της "έμφασης", ιδίως αυτής που στηρίζεται στη σοφή θέση των λέξεων μέσα στο πεδίο της φράσης, όπου, ως γνωστόν, η ελευθερία της ελληνικής γλώσσας είναι περίπου απόλυτη. Βλ. λ.χ. στο υπ' αρ. 29 απόσπασμα την τοποθέτηση του επιθέτου *ὠκεῖα* (στ.3).

—Έπειτα, ενώ το γλωσσικό υλικό του συχνά παραμένει κατά βάση λιτό (έως και λιτότατο), για το ποιητικό αποτέλεσμα ο Σιμωνίδης υπολογίζει στο τράνταγμα που προκαλεί η άμεση γειννίαση του λιτού με το πλούσιο, του ταπεινού με το επιβλητικό. Βλ. την εικόνα, σε μεταφορά μάλιστα, μιας ευτελούς μύγας εφοδιασμένης με ένα επίθετο σαν το *τανυπτέρυγος*, το οποίο (όπως και τα: *τανυπτέρυξ*, *τανυσίπτερος*, *τανύπτερος*) στην ποίηση συνήθως συνοδεύει τον *αίετόν*, τους *οἰωνούς*, τα βέλη, την *άρπα* κ.ά. ευγενή ουσιαστικά.

—Αλλού είναι αισθητή μια λεπτή και διακριτική ευγένεια λεξιλογίου, η οποία εξασφαλίζεται με ήπια μέσα: τότε με τον ενοφθαλμισμό στη σχετικώς απλή (συχνότατα παρατακτική) φράση του ποιήματος ενός γλωσσικού τύπου από το "σεμνό" έπος, τότε από ένα επίλεκτο γλωσσικό στοιχείο (πβ. τη χρήση του ρήματος *ἐπέλοντο* στη θέση άλλων συνωνύμων του *εἶμι*· ή το *ἄπρακτοι μεληδόνες*: *ατελέσφορες ἔγνοιες*) κ.ο.κ.

—Σε άλλα σημεία, αντιθέτως, ανάλογα με τον επιδιωκόμενο σκοπό δεν διστάζει ο Σιμωνίδης να επιστρατεύσει όλη τη λάμψη του έπους, με τα χρυσοποίκιλτα επίθετα και τις ποιητικότερες χρήσεις του· τότε - τότε κατασκευάζει μια νέα σύνθετη λέξη. Δεν αποφεύγει ούτε τα ρητορικά σχήματα (τη συσσώρευση, τη συνήχηση, την αναφορά κ.λ.π.)· ίσα ίσα αυτά συνειδητά τα επιδιώκει, αν και πάντοτε με εκείνη τη σοφή φειδώ, η οποία αυξάνει την αποτελεσματικότητα στο πλαίσιο της μικροτεχνίας του επιγράμματος.

Το μυστικό της επιτυχίας ενός (μάλλον) αποσπασματικού ποιήματος σαν τη *Λάρνακα* της *Δανάης* αναζητήθηκε στην οπτική ποιότητα των λεπτομερειών, στη διείσδυση στη γυναικεία ψυχολογία και γενικά σ' ένα ταλέντο λιτής διαγραφής του απόλυτου πάθους. Γενικά, στον Σιμωνίδη, το βάθος της γλωσσικής απλότητας έρχεται να συναντήσει το βάθος της τραγικότητας του θέματος. Αυτή η συνειδητή επιλογή δίνει στους περιφρημούς θρήνους και στα επιγράμματά του (όσα διασώθηκαν και όσα

από αυτά είναι γνήσια) πανανθρώπινη εμβέλεια. Αυτά τον ανέδειξαν στον κορυφαίο επιγραμματοποιό των πεσόντων στους μηδικούς πολέμους, στο ανώτατο πολεμικό γεγονός της αρχαιότητας.

Ερωτήσεις

Απόσπασμα 29

1. Με ποιον τρόπο τονίζεται το εφήμερο της ανθρώπινης κατάστασης; Σχολιάστε την επιλογή του λεξιλογίου.
2. Συγκρίνετε τη στάση του Σιμωνίδα με αυτήν του Αρχίλοχου απέναντι στην ανθρώπινη μοίρα.
3. *Μετάστας*: Βρείτε σύνθετα ουσιαστικά και ρήματα με το ίδιο β' συνθετικό, αρχαία και νεοελληνικά.

Απόσπ. 30

4. Σχολιάστε τον ουμανισμό του Σιμωνίδα, όπως διαφαίνεται στα αποσπάσματα 29 και 30.
5. Με ποιες εικόνες περιγράφεται η ανθρώπινη ζωή;
6. Βρείτε τα ρηματικά επίθετα με *ἀ-* στερητικό σ' αυτό και το επόμενο απόσπασμα και προσθέστε νεοελληνικά αντίστοιχα.

Απόσπ. 31

7. Επισημάνετε τα περιγραφικά στοιχεία του αποσπάσματος. Σχολιάστε τη χρήση των επιθέτων. Τι πετυχαίνεται με τη διεκπεραίωση της περιγραφής από την ίδια τη Δανάη;
8. Ποια χρονική στιγμή του μύθου του Περσέα απεικονίζεται; Πώς κρίνετε την επιλογή της από τον ποιητή;
9. Τι πετυχαίνεται με τη διεκπεραίωση της περιγραφής από την ίδια τη Δανάη;
10. Με ποια μέσα κατορθώνει ο ποιητής να κινήσει το πάθος και να μεταδώσει την τραγικότητα του θέματος;